

fulgt nogen Gaard, til nogen Fæster, uden at han Dagen efter atter har kunnet sælge den med betydelig Avang. Jeg skal forøvrigt ikke indlade mig paa at undersøge, hvor man skal søge den Hjælp, som man formener skal ydes den tiende Familje. Jeg er gaaet ind paa, at hvad enten det nu efter Lovens af 19de Februar 1861 paahviler Godseierne, eller ikke, at drage Omsorg for disse Familjer, saa paa hviler der den dog en maastr. Forpligtelse dertil. Det har jeg altid, følt i de enkelte Tilfælde af denne Art, som jeg har haft med at gjøre, og det er ikke alene mit Haab, men det er min Forsikring, at den dårligste Godsejerstand vil seje det Samme, og der det Enkelte, som ikke ville føle og gjøre det Samme, saa end det komme frem for den offentlige Domstol. Af den Grund, at disse enkelte Familjer skulde kunne leve, og at det derfor er konflikt og rigtigt, at der gives dem en saadan Billighed — thi om at der skal være lidt nogen juridisk Uret, kan der jo her ikke være Tale af den Grund behøve vi altsaa ikke at stemme for en Lov som denne. Naar det erede i Ode kongevalgte Medlem har henviist til Sorø Academi, saa forekommer det mig besynderligt, at der ogsaa under denne Sag skal være Tale om Sorø Academi, man vil jo i den senere Tid ved enhver Leilighed, tyo til Sorø Academi. Jeg skal forøvrigt godt forstaa det erede Medlems Tanke, som han søgte endvidere at begrunde Rigtigheden af, at Saanene skulde indskrænkes til under tre Sjædedele af Eiendommens Værdi, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at i de Tilfælde, hvor en saadan Fæsters Efterladte behøve en Hjælp, vil i Reglen ikke 3/4 af Ejendommens Værdi tilstrækkelig, de ville i Reglen være saa blottede for Midler til at komme i selvstændig Virksomhed, at saadanne Tilfælde af Halvdelens eller selv indtil 1/4 af Eiendommens Værdi ikke vilde være dem til nogen stor Nytte. Men, som sagt, jeg troer, vi skulle ganske roligt overlade Bedrøvelsen af dette Forhold til Vedkom mende. Sælger, som jeg i forudtalte, troer jeg, at Forholdet ad den Vej vil blive ordnet hen sigtmaessigt og paa en rigtig Maade.

Madvig: Det sidste er jeg enig i, at

vi nemlig skulle overlade det til de Vedkom mende at ordne det selv, og jeg troer, at Guds eternø vilde ønske det rigtigt, men jeg fastholder fuldstændigt hvad jeg tidligere har sagt. Naar det erede Medlem sagde, at for at den af dette Forhold skulle kunne undledes, en maa valst Forpligtelse for Gudsæierne, maa det være Forudsætningen, at disse vil den hele Dransactivit være stillede saaledes, at de høstede Fordelen af Salgen, thi ellers vil der ingen mpralst. Forpligtelse, saa siger jeg, at Gudsæierne af Ex. fairs stille sin Præst. Skatledes, og han af hver 1,000 Rd., han faar, vil, kan lægge 100 Rd. hen til den tiende Gaards Familje. All dette maa have ordnet, men, skal det gives ind i den Lovgivning, som man enten ophæver den Lov, der ordner seregne Salg og Betingelserne derfor, eller lader tilføie en Clausul, som stemmer hermed. Sitteres erede og holder Statskassen inde, som det nu er, og som **Finansministerens** Det kunde ikke falde mig ind i at optræde som en varm i Søj hværet af, dette i paipaten Lovforslag, saa maa jeg indre, som jeg kan modsig, er gaaet ind derpaa, men naar man har saa at sige beflyldt, Rejseringen, som ellers i alt, Saldgivet, Antydning, om, at dette Lovforslag, havde det en om munitistisk Princip, kan man jeg ikke se, hvor paa dette er begrundet, navnlig i det, jeg ikke, det kan begrundes paa den Maade, som det erede Medlem (Behmann) gjorde, idet han sagde, at overalt, hvor Ståens Midler blev anvendte for at hjælpe paa den Enkelte, skulde det være noget Communiktist, der ved sigte. Jeg vil sige, at saa havde erede Medlemmer vedtaget et saadant equimunitistisk Forslag om Finansloven, hvorved tilfæmelligt var Spørgsmaal om indle Møllere, der ved Grændsens Flytning vare komne i for forlegenhed, maa det tilhvilte man, da Bemyndigede i Finansministerens Oat uplaane indtil 2,000 Rd. Jeg vil sige, at vi have jo ikke saa ganske sjælden her Slags Eksempler, idet de bety. hører til Dagens Døden, at Embedsmænd, faa et Paan til deres Stal lering, og ogsaa ellers have særlig Udgang til Laan af Statens eller af alle Sald af Livrentaanstaltens Midler, det gaar jo for sig hvert Aar, hvad der forekommer om at foreligge